

Verteld door
Tiny Fisscher

B Blossom
Books

Twitter mee: #RomeoJulia
Vind de auteur: @tinyfisscher
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / IPP091801
© MMXVIII Tiny Fisscher
© MMXVIII Blossom Books
Illustraties © MMXVIII Sophie Pluim
Omslagontwerp: Sophie Pluim
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.**

Voorwoord

Romeo & Julia: de beroemdste liefdesgeschiedenis ter wereld. William Shakespeare schreef het toneelstuk meer dan vierhonderd jaar geleden, in een taal die niet veel mensen nog begrijpen. Dat is jammer, er zijn immers nog steeds Romeo's en Julia's: jonge mensen die van elkaar houden, maar die geen relatie met elkaar mogen of kunnen hebben omdat ze van een ander geloof zijn, of van een 'verkeerde' nationaliteit, huidskleur of seksuele geaardheid. In die zin is Shakespeares tragische liefdesverhaal pijnlijk actueel. Door de eeuwen heen is het stuk overal ter wereld talloze keren vertaald en hertaald en daarnaast omgevormd tot vele toneel-, ballet- en filmbewerkingen. Het was tevens de basis voor musicals als *West Side Story* en films als *Titanic*. Met deze prozaversie heb ik het oorspronkelijke verhaal als roman proberen te ontsluiten voor nieuwe generaties.

Een belangrijk thema van *Romeo & Julia* is de keur aan tegenstellingen waarmee we op dit aardse toneel te maken hebben. Tegenstellingen als licht-donker, dag-nacht, zon-maan, hoog-laag, vrouw-man, vergeving-wraak, jong-oud, nederigheid-macht, geluk-ongeluk, vrede-oorlog, leven-dood en liefde-haat spelen in het stuk een grote rol. Maar het hoofdthema is natuurlijk de kracht van de jeugdige, absolute liefde, die door geen gebod of verbod opgeheven of doorbroken kan worden.

Ik draag dit boek dan ook op aan alle jonge mensen over de hele wereld die te maken hebben met 'verboden liefde': dat er ooit een dag mag komen dat jullie openlijk van elkaar kunnen houden en dat je de liefde die je voor elkaar voelt niet met geweld of de dood hoeft te bekopen.

Tiny Fisscher

PERSONAGES

Familie Montecchi

Heer en mevrouw Montecchi

Romeo (twintig jaar oud¹), zoon

Benvolio, neef en vriend van Romeo

Mercutio, vriend van Romeo en familie van vorst Della Scala

Baltazar en Abraham, knechten van de familie

Familie Capuletti

Heer en mevrouw Capuletti

Julia (dertien jaar oud), dochter

Tybalt, neef van Julia; Julia's moeder is zijn tante

Donna, voedster/verzorgster van Julia

Samson en Gregorio, knechten van de familie

Pietro, bediende van de familie en knecht van Donna

Verder

Vorst Della Scala, hoogste gezag van Verona

Graaf Paris, familie van de vorst, dingt naar de hand van Julia

Broeder Lorenzo, franciscaner monnik

1 De leeftijd van Romeo komt in het toneelstuk nergens ter sprake, maar aangenomen wordt dat hij rond de twintig geweest moet zijn.

PROLOOG

Verona, de late middeleeuwen.

Twee rivaliserende families: de Capuletti's en de Montecchi's. Er is iets gebeurd, in het verre verleden, waardoor ze elkaars bloed wel kunnen drinken. Hoe de vete is ontstaan weet niemand meer, maar toch laait de haat telkens opnieuw op. En dan zul je maar geboren zijn als Romeo Montecchi en Julia Capuletti en hopeloos verliefd op elkaar worden. Liefde op het eerste gezicht, die uitgroeit tot een allesverterende liefde waarvoor je bereid bent te sterven...

I

e maan vormt slechts een flauwe sikkels aan de ochtendvroeghe hemel en de stad Verona is op dit uur dunbevolkt, maar twee bediendes van de familie Capuletti lopen druk pratend over straat. Opgewonden, met een zwaard op hun heup en een klein schild in hun hand.

Zoals zo vaak, bestaat hun gesprek deze ochtend voornamelijk uit het beschimpen van de vijandelijke Montecchi's. Vol vuur, met haat in hun hart. Waar die haat vandaan komt, weten ze niet eens; ze weten alleen dat het tussen de twee voorname families niet bepaald botert, en dat het zelfs voor hun knechten een ingesleten gewoonte is geworden om elkaar het licht in de ogen niet te gunnen.

'We laten ons niet meer door hen vernederen,' verklaart Samson. 'Ik pik die vuiligheid niet die ze over ons uitstorten.'

'Nee,' zegt Gregorio, 'we zijn hun vuilophalers niet.'

'En ook niet hun varkens,' zegt Samson, met een blik op de rondscharrelende biggen die zich tegoed doen aan de etensresten die vanuit de huizen op straat zijn neergekwakt.

Samson snuift. 'De eerstvolgende keer dat ik zo'n vuilak van een

Montecchi tegenkom, trek ik mijn zwaard.’

‘Het lijkt wel of je kwaad op ze bent,’ reageert Gregorio droogjes.

‘En óf ik dat ben.’ Samson kijkt naar de goot in het midden van de straat, waar vliegen rondzoemen boven paardenstront en andere drek. ‘Als ik die schoften zie, pak ik ze bij kop en kont en sleur ik ze eigenhandig door deze goot.’

Gregoriolacht. ‘Dat lijkt me een prima plek voor iemand die stront zoekt.’

Samson kijkt hem goedkeurend aan. ‘Je bent er vandaag vroeg bij met je grappen.’

‘Ja, ik ben met een goed humeur wakker geworden.’

Samson lacht nu breeduit. ‘Over wakker worden gesproken: ik heb mijn bed vannacht nauwelijks gezien.’

‘O, was het weer zover? Heb je je edele zwaard weer eens getrokken?’

Het steekspel met woorden dat de mannen dagelijks met plezier spelen, is op deze vroege ochtend al flink op gang.

Samson legt een hand om het gevest van zijn wapen en zegt grijnzend: ‘Dit zwaard had ik thuisgelaten, maar mijn andere zwaard heb ik inderdaad weer eens heerlijk ergens in gestoken.’ Hij duwt zijn bekken provocerend naar voren. ‘De mannen van Montecchi sabel ik met liefde in één klap neer, maar hun vrouwen’ – hij doet zijn ogen dicht en kreunt – ‘geef ik met veel liefde een paar extra stoten. En daarna gaat alsnog hun kop eraf.’ Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en buldert van het lachen. ‘De Montecchi-mannen smijt je met hun kop tegen de muur, hun vrouwen met hun kont!’

Ze zijn intussen op een klein stadsplein aangekomen, waar het straks zal krioelen van de marktkooplui, met hun bakken vol geurende kruiden, groenten, vis, vlees en worsten, en hun biezen manden, handgeknoopte kleden en aardewerken serviesgoed.

Bij de waterput hijst een oude vrouw water omhoog en een jonge dienstmeid komt aangelopen met een emmer in haar hand. Op hetzelfde moment betreden een paar andere vroege bezoekers het plein: twee wapenknechten, bediendes van de Montecchi's.

'Over de duvel gesproken...' zegt Samson met een vilein lachje. 'Abraham en Baltazar, die Montecchi-slapjanussen. Zo slap dat ze niks voor elkaar krijgen bij de vrouwtjes,' mompelt hij erachteraan. Hij kijkt Gregorio met fonkelende ogen aan. 'Zullen we ze eens laten zien wie hier de baas is?'

Gregorio aarzelt. Een gevecht is niet erg verstandig, en zeker niet om als eerste te beginnen.

Samson lijkt de aarzeling van zijn vriend niet op te merken. 'Ik heb vannacht al iemand gedekt,' vervolgt hij, 'dus draai ik het nu liever om. Kom, geef me rugdekking, en dan jagen we die Montecchi's eens even op stang.'

'Ik denk dat het slimmer is als zij beginnen, dan hebben wij het recht om ons te verdedigen,' spreekt Gregorio zijn twijfel hardop uit.

Samson geeft hem een goedkeurend knikje. 'Daar zit wat in.' Dan begint hij weer te grijnzen. 'Ik zeg niks, en zeker niet over vechten.'

Op de modderige straatstenen zet hij zijn voeten wat wijder uit elkaar. Spottend bestudeert hij Abraham en Baltazar, die met nonchalante pas naderbij komen. Maar schijn bedriegt. Hun gezichten staan waakzaam, vijandig.

'Zo, mietjes,' zegt Samson uitdagend, 'een wandelingetje aan het maken?'

Abraham spuugt op de grond en mist op een haar na Samsons laars.

'Rot op, je bent zelf een mietje.'

Samson gaat zo dicht voor hem staan dat hun gezichten elkaar bijna raken. 'Durf jij mij een mietje te noemen?'

Abraham vertrekt geen spier. 'Ja, dat durf ik. En nou opsodemieteren.'
Samson zet treiterig een miniem stapje naar achteren. 'Zo ver genoeg?'
'Verder.'

Een smalende, provocerende lach. 'Ik peins er niet over.'

De jonge dienstmeid haalt snel water naar boven en maakt dat ze wekomt. Een jongetje dat net met een emmer aandrentelt, grijpt ze bij zijn arm en trekt hem mee – weg van het plein waar straks ongetwijfeld gevochten zal worden.

Intussen probeert Baltazar zijn vriend Abraham op andere gedachten te brengen en pakt hem stevig bij zijn schouder. 'Laat je niet opnaaien, jongen. Ze dagen je uit zodat jij begint – trap er niet in.'

Abraham duwt hem ruw van zich af. 'Bemoei je er niet mee. Ik maak zelf wel uit of ik wil vechten, en met wie.'

Alsof hij de overwinning al op zak heeft, kijkt Samson hem triomfante-lijk aan. 'Zo mag ik het horen, jochie. Laat maar zien dat je een echte kerel bent, in tegenstelling tot het slappe geouwehoer dat je mond uit rolt en de slappe hap die tussen je benen hangt. Misschien dat je met je echte wapen meer klaarspeelt.'

Abraham kan zich niet meer inhouden: 'Ellendeling, hufter, strontjong!' Met een snelle beweging steekt hij zijn zwaard naar voren. Net op tijd stapt Samson opzij, terwijl hij zijn hand om het gevest van zijn zwaard klemt.

Hij werpt een snelle blik op Gregorio. 'Heb ik nu je toestemming, vriend?' Zonder op antwoord te wachten haalt hij uit en zijn zwaard ketst af tegen dat van Abraham.

Op hetzelfde moment valt Baltazar aan. Gregorio ontwijkt behendig. 'Zij begonnen, dus nu mogen we!' roept hij tegen Samson, en hij laat zijn zwaard tegen dat van Baltazar kletteren.

‘Lamstraal!’ schreeuwt Baltazar hem toe. ‘Dit geintje zal je je kop kosten!’

Kippen vluchten luid kakelend weg als het geluid van zwaardgekleetter tegen de huizen aan het nog slaperige Veronese plein echoot. Varkens rennen er krijsend vandoor. Luiken vliegen open, en mensen kijken woedend naar buiten.

‘Laat vallen, die wapens!’ buldert plotseling een stem. De vechtersbazen peinen er niet over. Als je blind was, zou je denken dat er een heel leger aan het vechten was, terwijl het slechts twee koppels van haatdragende mannen zijn die niet kunnen wachten om elkaars bloed te vergieten.

Vanuit zijn ooghoek ziet Gregorio wie zich ermee durft te bemoeien.

‘Kijk eens aan!’ roept hij terwijl hij zijn zwaard tegen dat van Baltazar laat afketsen en naar achteren springt. ‘Als we daar Benvolio Montecchi niet hebben, neef en kameraad van de jonge Romeo. Goedemorgen luizenbol, wat brengt jou hier?’

‘Ik...’ begint Benvolio.

Een andere stem onderbreekt hem. ‘Ja, wat brengt jou hier?’ Het is Tybalt, neef en goede vriend van de Capuletti’s.

In afwachting van wat er komen gaat, staken de vechtersbazen een kort moment hun strijd. Er staan nu zes mannen op straat, drie van de Montecchi’s en drie van de Capuletti’s; dat belooft niet veel goeds.

Een geïrriteerde uitdrukking verschijnt op Benvolio’s gezicht. ‘Laten we de boel niet op de spits drijven. Ik wil vrede in de tent, er is genoeg gedonder geweest tussen de twee families.’

Tybalt’s oog valt op Benvolio’s zwaard. ‘Vrede bewaren met een wapen op je heup, wat een wonderlijke combinatie.’ Hij zwaait zijn eigen zwaard door de lucht. ‘Ik haat het woord “vrede” net zo erg als de naam Montecchi, net zo erg als de hel en net zo erg als jou. Hier, lafaard, ik hak je kop eraf!’

Benvolio stapt snel naar achteren, maar hij peinst er niet over om de aftocht te blazen. De mannen van Capuletti noemen hem dan wel altijd laatlund 'vredesstichtertje', maar ervandoor gaan zou niet alleen een ultieme daad van lafheid zijn, ze zouden die later ongetwijfeld tegen hem gebruiken.

Het duurt niet lang of de zes mannen zijn aan het vechten. Bloeddruppels spatten op straat. Mensen stromen toe en slaan het gevecht gaande.

'Dood aan de Montecchi's!' wordt er gescandeerd.

'Dood aan de Capuletti's!' roepen anderen.

Ook omstanders binden de strijd met elkaar aan, met wapens of hun blote vuisten, schreeuwend en tierend. Schurftige honden cirkelen wild blaffend om de mannen heen.

In een belerende straat zwaait de oude Capuletti moeizaam zijn benen over de rand van het bed. Een van zijn knechten heeft hem ruw gewekt. 'Ze zijn aan het vechten!' riep hij. Met trage bewegingen wurmt Capuletti zich in zijn kleren en kijkt dan zoekend rond.

'Je wilt toch niet zeggen dat je met zwaard en al de straat op wilt?' zegt zijn vrouw. 'Je kunt beter je krukken zoeken, dan blijf je misschien over-eind staan.'

'Als ik met mijn zwaard de straat op wil, moet ik dat zelf weten,' gaat Capuletti nukkig tegen haar in. 'Er wordt gevochten en ik moet weten wat er aan de hand is.'

Ook de oude Montecchi is gewaarschuwd. Wanneer hij het strijdtoneel nadert, ziet hij aan de andere kant van het plein zijn vijand Capuletti al staan.

'Moet je die schlemiel daar zien,' mompelt Montecchi tegen zijn vrouw.

Hij recht zijn rug. ‘Lamlendig stuk vreten!’ roept hij. ‘Ik hak je in mootjes!’

Zijn vrouw grijpt hem bij zijn arm. ‘Blijf staan, oude dwaas, met je oorlogswaanzin. Hou daar eens mee op!’ Ze knijpt zijn arm bijna tot moes. ‘Kijk eens wie we daar hebben,’ vervolgt ze dan. ‘De vorst in hoogsteigen persoon. Je houdt je in, hoor je!’

Het plaatje is compleet. Daar, op dat van haat vergeven middeleeuwse plein in Verona, waar de ochtendzon de vochtige, rode dakpannen laat glanzen, verschijnt vorst Della Scala ten tonele.

‘Stelletje idioten!’ roept hij. ‘Laat vallen die wapens! Of moet ik jullie in levenden lijve laten vierendelen, je aan je oren aan een schandpaal nagen, of ondersteboven ophangen en levend villen? Zeg het maar. Nog één seconde jullie wapens in de lucht en je mag je eigen martelstraf kiezen!’ Hij wijst met een priemende vinger naar de twee oude rivalen. ‘U daar, heren, een enkel gebaar of één woord van u is voldoende om uw mannen naar hun wapens te laten grijpen. Telkens weer wordt de vrede in deze stad verbroken door jullie onzinnige vete. Nog één keer zo’n ordeverstoring en u zult het met de dood moeten bekopen.’ Hij kijkt de twee edellieden om beurten aan. ‘Capuletti, kom met mij mee, en Montecchi, u zie ik vanmiddag in mijn paleis. Ik zal u beiden persoonlijk vertellen wat ik met u van plan ben. En nu allemaal wegwezen, voordat ik ieders nek persoonlijk in een strop leg!’

Onwillig druipt iedereen af, zowel de omstanders als de mannen die elkaar net naar het leven stonden. Nadat de varkens en kippen knorrend en kakekend op het plein zijn teruggekeerd, staan alleen het echtpaar Montecchi en Benvolio nog op straat.

‘Vertel me, neef,’ begint mevrouw Montecchi, ‘wie heeft deze oude vete opgerakeld? Wie begon er?’

Benvolio haalt zijn schouders op. ‘Toen ik aankwam waren de jongens al aan het vechten, *signora*. Ik wilde ze uit elkaar halen, maar ook Tybalt was daar. Hij zwaaide met zijn zwaard alsof hij eerst de lucht wilde doorlieven en daarna mij. Als ik niet had teruggevochten, had ik nu levenloos op de grond gelegen. Ik had geen keus.’

Mevrouw Montecchi, haastig in een eenvoudige ochtendjapon geholpen door haar kleedster, kijkt intussen onrustig rond. ‘Maar waar is Romeo toch? Heb jij hem gezien? Ik ben blij dat hij niet meedeed aan dit gevecht.’ Dan glijdt er een ongeruste uitdrukking over haar gezicht. ‘Hij deed niet mee, hoop ik?’

Benvolio schudt zijn hoofd. ‘Nee, *signora*. Romeo was al voor dag en dauw de stad uit, het bos in. Dat weet ik, omdat zorgen me uit mijn slaap hielden en ik mijn hoofd leeg wilde maken met een vroege ochtendwandeling. Bij de platanen zag ik Romeo lopen, maar toen hij mij zag, vluchtte hij weg tussen de bomen.’

‘Hij houdt zich daar de laatste tijd wel vaker op,’ zegt heer Montecchi somber. ‘Huilend als een klein kind, vermengt hij zijn tranen met de dauwdruppels op het gras en zijn zuchten met de wind.’

‘De schaduw is zijn beste vriend, lijkt het wel,’ vult zijn vrouw hem aan. ‘Is het niet in het woud, dan wel in bed met de luiken potdicht. Hij lijkt ieder straaltje zonlicht te willen mijden. Zo neerslachtig heb ik hem nog nooit gezien.’

Benvolio knikt instemmend. ‘Maar ik begrijp hem wel, hoor, mevrouw,’ voert hij ter verdediging op. ‘Toen ik me een tijdje geleden ellendig voelde, wilde ik ook niemand zien en zwolg ik in zelfmedelijden. Ik heb hem dus met rust gelaten, iedereen heeft er recht op om alleen te zijn.’

Montecchi zucht. ‘De arme drommel,’ mompelt hij. ‘Hij creëert zijn eigen nacht. Zoveel somberheid belooft niet veel goeds. Als er niet gauw

een slimmerik opduikt die uitvindt wat er aan de hand is, weet ik niet hoe dit zal aflopen.' Hij zucht nog eens en leunt zwaar op zijn zwaard.

Zijn vrouw lacht schamper. 'Ik zei toch dat je beter je krukken mee kon nemen?'

Montecchi kijkt haar geïrriteerd aan.

'Weet u niet wat Romeo dwarszit?' vraagt Benvolio hem.

'We hebben weet ik wat uitgehaald om het bij hem los te peuteren, maar hij weigert erover te praten. Als we niet weten wat er scheelt, kunnen we hem niet helpen.' De oude man trekt een somber gezicht. 'Een bloem die in de knop al verdort, aangevreten door de wormen.'

'Ik weet ook niet wat er speelt, meneer,' antwoordt Benvolio naar eer en geweten. 'Maar...'

Plotseling zwijgt hij en legt hij zijn vinger tegen zijn lippen. 'Sst, daar is-ie. Gaat u naar huis, snel, ik probeer het wel aan hem te ontfutselen...'

Met gebogen hoofd en zijn blik mismoedig op de grijze straatkeien gericht komt Romeo aangeslenterd. Vanuit een naburige straat klinken de hamerslagen van een smederij.

Je kunt zoveel aan elkaar smeden, denkt Romeo mistroostig, behalve gebroken harten.

'Ha, mijn neef, een goedemorgen!' roept Benvolio hem overdreven vrolijk toe.

Romeo kijkt hem verloren aan. 'Is het nu pas ochtend? Wat duren de droevige uren toch lang.' Hij kijkt langs Benvolio heen. 'Waren dat mijn ouders die ik zojuist zag wegglippen?'

'Klopt,' antwoordt Benvolio kortaf, 'maar laten we het over jou hebben. Wat is er aan de hand? En wat bedoel je met die langdurende uren?'

'De tijd kruipt,' antwoordt Romeo. 'Sterker nog, voor mijn gevoel is de

tijd volkomen vastgeroest, geen beweging in te krijgen.’

Benvolio steekt zijn vinger op. ‘Ik raad het al: *l’amore*.’

‘Waarvan ik verstoken ben,’ zegt Romeo.

‘Ach ja,’ verzucht Benvolio. ‘Ze zeggen dat de liefde zoet smaakt, maar ze kan bitter zijn als gal.’

Romeo ontwaart nu de bloeddruppels op de drabbige straat. ‘Er is hier ook de nodige gal gespuugd, zie ik,’ zegt hij schamper. ‘Was het weer zover? Zijn de twee kampen wederom met elkaar op de vuist gegaan?’

‘Niet alleen met hun vuisten, beste jongen, ook met wapens.’ Benvolio knikt naar een in de haast achtergelaten knuppel.

‘Wapens of vuisten, wat maakt het in vredesnaam uit?’ reageert Romeo. ‘Hoewel... was het maar letterlijk “in vredes naam”; het is bijna nooit omwille van de vrede dat er wordt gevochten, het is altijd uit wrok en haat. En dat terwijl de liefde zou moeten zegevieren, altijd zou moeten zegevieren.’ Hij laat zijn hoofd hangen. ‘Niet dat de liefde voor mij op het moment zo zegerijk voelt. Ze voelt als een veertje en als lood tegelijk, als licht en donker, gezond en ziek, als alles tegelijk, één grote wirwar. Dat is hoe de liefde die ik niet heb, voor mij voelt.’ Hij zwijgt en lijkt even over zijn woorden na te denken. ‘Ik hoop niet dat je me nu stiekem uitlacht.’

Hoewel Benvolio de dramatische klaagzang van zijn vriend inderdaad nogal gemakkelijk vindt, weet hij hoe het voelt om door liefdesverdriet gekweld te worden – hij heeft het al een aantal keren aan den lijve onderzocht. Daardoor weet hij dat je meestal verliefder bent op de extase die de verliefdheid veroorzaakt dan op het object van de liefde zelf. Toch heeft Benvolio met Romeo te doen. Hij legt zijn hand kameraadschappelijk op Romeo’s schouder en zegt: ‘Ik zou niet durven, beste neef. Ik weet donders goed hoe jij je voelt en ik zou eerder huilen dan lachen om de zwarte wolken aan jouw hemel.’

‘Ja, nu voel ik me dubbel beroerd,’ zegt Romeo, ‘als ik jouw somberheid er ook nog bij krijg.’ Hij lijkt even naar de juiste woorden te zoeken en declameert dan op nogal dramatische toon: ‘Liefde is als de rook die voortkomt uit het gezucht van minnaars. Nadat die rook is opgetrokken, brandt er een warm vuur in de ogen van je geliefde, of je plengt een oceaan vol tranen van liefdesverdriet. De liefde is dan niet meer dan een verstikend zoethoudertje. Liefde is een steen op je hart en waanzin in je kop, dat is wat het is.’

Romeo draait zich abrupt om en loopt weg. ‘Ik zie je wel weer, neef, ik ben ervandoor.’

Maar Benvolio laat zich niet zomaar afschepen: ‘Wacht. Ik ga met je mee!’

Romeo houdt stil en draait zich om.

‘Heb je het tegen mij? De Romeo die jij kende, bestaat niet meer. Ikzelf weet niet eens meer wie of waar ik ben; verdwenen, opgelost in de lucht of juist verzwolgen door de aarde.’

Met grote stappen beent hij weg, maar binnen de kortste keren haalt Benvolio hem in. Hij gaat recht voor hem staan. ‘En nu wil ik weten wie jouw hart zo op hol heeft gebracht dat het lijkt of je je verstand bent verloren. Wie is het?’

Romeo zet een stap naar rechts; Benvolio, die hem strak blijft aanstaren, gaat naar links. Romeo beweegt de andere kant op; zijn vriend beweegt mee. Op het plein arriveren de eerste marskramers met hun karren vol handelswaar, uit een bakkerij waait de geur van versgebakken brood, bij de waterput groeit de rij wachtenden in de snel warmer wordende ochtendzon.

‘Je komt niet van me af voordat je hebt onthuld wie jou zo gek maakt,’ zegt Benvolio. ‘Is dat zo’n rare vraag?’

‘Misschien niet, maar ik ben knéttergek van haar.’ Romeo zucht. ‘Zij is het mooiste wezen dat ik ooit heb gezien. Een grotere schoonheid zal ik nooit meer tegenkomen, ik zweer het je.’

‘Haha, nou, in dat geval kan ik je geruststellen en zeggen dat ze allang door een andere jager geschoten moet zijn.’

‘Dat heb je mis. Zij wil door niemand geschoten worden, niet door jagers en niet door Cupido. Die kan nog zoveel pijlen op haar afschieten, ze zullen stuk voor stuk op haar harnas afketsen. Ze zou beter Diana kunnen heten, de godin van de kuisheid.’

Benvolio klakt met zijn tong. ‘Aha, ze wil niet trouw zijn aan een man, maar aan haar maagdelijkheid. Heb ik het goed?’

‘Precies, haar maagdelijkheid is haar het meeste waard. Eeuwig zonde, toch, als je zo mooi bent dat alle mannen voor je in katzwijn vallen? Maar ze wil niets van de liefde weten en sluit zich er volledig voor af. Wat een armoe: als ze sterft, zal ze haar schoonheid met zich meenemen in haar graf. Want zonder de daad, en dus zonder kinderen, zal haar schoonheid met haar sterven.’ Opnieuw slaakt Romeo een diepe, klaaglijke zucht. ‘Ik kan net zo goed zelf dood zijn.’

Alsof ze zijn woorden kracht willen bijzetten, klinkt het gekras van een zwerm kraaien over het rumoerige plein. Onwillekeurig schiet Benvolio in de lach en hij geeft Romeo een stomp tegen zijn arm. ‘Neef, beste jongen, wat een narigheid. Je zult dit meisje echt uit je hoofd moeten zetten, hoor.’

‘Graag, als jij me leert hoe ik mijn denken kan uitschakelen. Ik denk vierentwintig uur per dag aan haar, gek word ik ervan. Als jij weet hoe je je gedachten kunt stopzetten, ben je mijn held.’

‘Afgesproken, dan ben ik je held. Want luister: het enige wat je hoeft te doen, is je ogen de kost te geven. Kijk eens om je heen! Denk je echt dat

zij het mooiste meisje van de wereld is? Natuurlijk niet, Verona barst van de schoonheden, de ene nog verleidelijker en begeerlijker dan de andere.'

Alsof het zo moet zijn, wandelen op dat moment twee bevallige meisjes voorbij. Geen meisjes van stand, aan hun eenvoudige linnen japonnen te zien, maar wel met verleidelijke boezems en wonderschone gezichtjes.

Benvolio stoot Romeo aan, maar die lijkt niet onder de indruk. 'In vergelijking met de stralende zon die mij verblindt, verbleken andere meisjes tot een flauw schijnsel,' zegt hij.

'Godallemachtig, dat is een hele hoop dramatiek bij elkaar.'

'Ik kan het kennelijk niet met minder,' verklaart Romeo. 'Bewaar je heldendom dus maar in een dekenkist, ook jij zult me niet kunnen redden. Jij zult me nooit kunnen leren hoe ik haar uit mijn hoofd kan zetten, vergeet 't maar.'

'Vergeet jij het maar, vriend. Het zal mij lukken om jou die zogenaamde stralende zon te laten vergeten. Wacht maar af.'